

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PETRA PAN – DE KLEINE SUITE

Kinderstuk

door

Dirk Vermiert

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2112

PERSONAGES

B.A. RON MÜNCHHAUSEN
PETRA PAN

1880

EERSTE SCENE

Op de scène voor het doek een spreekgestoelte met micro. Petra Pan zit in de zaal en is niet te onderscheiden van de andere begeleiders. Haar kleding en opmaak is zeer klassiek en getuigt van weinig fantasie.

Muziek - B.A.Ron Münchhausen op. Hij gaat tot achter het spreekgestoelte. Hij is gekleed in rokkostuum/jacquet, een samenraapsel van stukken, aangenaaid en gelapt.)

B.A.RON MÜNCHHAUSEN : Hét bestaat niet meer. En dat is erg. Héél erg. Statistieken hebben aangetoond dat nog slechts 1 op 1000 mensen Hét bezit. Hoopvol, zegt u?... Wel integendeel! Want het bezit ervan is niet voldoende, men moet het ook gebruiken. Wel beste mensen, op dat vlak is het bijzonder slecht gesteld. Ik ben tot de vaststelling gekomen dat ik de laatste ben die het niet alleen bezit, maar het ook gebruikt. Er zijn nog een paar acteurs die in dezelfde situatie verkeren, maar ik betwijfel of er nu één in de zaal zit, dus ik kan zonder blikken of blozen beweren dat ik de enige en de laatste ben. *(lange pauze, terwijl hij een tekening ontrolt)*

PETRA PAN : *(staat recht, onderbreekt)* Meneer, ...

B.A.RON MÜNCHHAUSEN : Professor, ...

PETRA PAN : Natuurlijk, excuseert u me. Professor. De statistieken waarover u het hebt ...

B.A.RON MÜNCHHAUSEN : Hebt u die ook gelezen?

PETRA PAN : Nee. Precies daarom. Kan u ons daar een grafiek van laten zien?

B.A.RON MÜNCHHAUSEN : Natuurlijk. Kijk om u heen!

PETRA PAN : U bent een grapjas, professor. Nee, ik bedoel bewijzen zwart op wit.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Wat is er beter dan een levend bewijs?

PETRA PAN : Ik denk dat ik u niet versta...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Een zaal vol.

PETRA PAN : U bedoelt?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Goed. Ik zal het anders uitleggen. Mag ik drie kinderen hier op het podium?

(Eens de drie kinderen op het podium staan stelt hij hen allerhande vragen betreffende sprookjes, net moeilijk genoeg opdat de kinderen er geen antwoord op kunnen geven. Voorbeelden: hoeveel bloemen plukte Roodkapje in het bos? - Welk is de schoenmaat van de gelaarsde kat? - Hoeveel kusjes gaf de prins Doornroosje voor ze ontwaakte?)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Jullie kennen er niets van. Te veel TV gekeken. Dank u. Gaan jullie maar terug op jullie plaats zitten. Hebt u het nu door, pienter wijsneusje?

PETRA PAN : U gaat uw boekje te buiten, professor. U vergeet dat u hier tegenover kinderen staat.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Juist daarom. Als zij al niet meer weten dat Doornroosje zich aan een spinnewiel prikte en niet aan een Singer naaimachine, waar gaan we dan naar toe?

PETRA PAN : Dat vraag ik mij ook af? Waar wilt u naartoe, professor!

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Laat ik het anders stellen, mevrouw...

PETRA PAN : Juffrouw.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Natuurlijk. Droomt u?

PETRA PAN : Ja. Ik denk het wel.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Wat droomt u?

PETRA PAN : Dromen zijn bedrog.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Wat?

PETRA PAN : Ik kan het me niet herinneren.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Droomt u soms overdag?

PETRA PAN : Dit is echt belachelijk. Dromen overdag is tijdverlies. Ik moet wassen en plassen, werken en eten,...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Ontspanning?

PETRA PAN : Om 6 uur, even TV kijken...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : TV kijken! Juffrouw u bent het levende "wetenschappelijke" bewijs van mijn stelling. Mag ik ook u hier bij het spreekgestoelte uitnodigen? Begroet deze dappere dame met een warm applaus!

(Ze drukken elkaar de hand, Petra doet dat met de nodige reserve)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Kent u de Scöll-PlätSmüll test? Nee. De kinderen in de zaal kennen hem natuurlijk van het PMS-centrum. *(toont een andere tekening)* Wat ziet u?

PETRA PAN : Een computertekening, gemaakt op een HP Deskjet met 300 dpi, vergroot op A3 formaat met een Canon Copier ST4000.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : *(verbaasd)* Waar staat dat?

PETRA PAN : Een kind weet dat.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Maar weet u ook wat er op de afdruk staat?

PETRA PAN : Een TV toestel met een vis in.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Nee.

PETRA PAN : Toch wel. Dat ziet toch iedereen.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Juist.

PETRA PAN : En wat bewijst dit nu? Niets.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Dit bewijst dat u lijdt aan De Ziekte!

PETRA PAN : Let op uw woorden, professor. Er zitten kinderen in de zaal.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : En juist zij moeten worden gered van de ziekte. Zij hebben Hét niet! En u evenmin.

PETRA PAN : *(niet enthousiast)* Ik heb alles wat ik nodig heb.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Denkt u. Denkt u. U mist het belangrijkste. Dat wat u in leven houdt in slechte dagen. De glimlach voor treurige momenten. U mist dat wat het onmogelijke mogelijk maakt. U mist...

PETRA PAN : Ik kan u missen als kiespijn. En de kinderen ook. *(tot de zaal)* Meneer directeur, ik denk niet dat dit het opzet was van deze namiddag...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Toch wel. Toch wel.

PETRA PAN : Onmogelijk. Het is een schande dat men u niet eerst controleerde op uw integriteit. De onzin die u uitkraamt...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : *(onderbreekt)* Ik vrees dat de kinderen u niet verstaan.

PETRA PAN : Integer betekent betrouwbaar.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : U moet in de micro praten.

PETRA PAN : Lach me niet uit.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : U gaat uw baan verliezen.

PETRA PAN : Ik werk hier niet.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Nu nog mooier, waar bemoeit u zich dan mee?

PETRA PAN : Deze kinderen hebben bescherming nodig.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Tegen u... Ja!!

PETRA PAN : In onze maatschappij is geen plaats voor warhoofden zoals U!

(De van te voren gebriefde directeur van de school, het CC of een andere verantwoordelijke komt de scène op en verzoekt hen de scène te verlaten)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Waarom ik? Zij heeft voor de moeilijkheden gezorgd.

PETRA PAN : Ik zal met plezier met u meegaan...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : U moet me wel uitbetalen...

PETRA PAN : ...dan weet ik tenminste dat zij *(de kinderen)* tegen hem worden beschermd.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : ...mijn treinreis vergoeden.

(Omdat ze blijven protesteren valt het doek, even alleen wat lawaai en gestommel achter het doek of in de coulissen, dan komt de directeur/verantwoordelijke op)

DIRECTEUR : Beste jongens en meisjes. Jullie hebben kunnen merken dat de geplande voordracht een beetje uit de hand is gelopen. Dit gebeurde buiten onze wil. Mag ik de dames en heren en de kinderen verzoeken de zaal te verlaten.

(MUZIEK. de eerste mensen zullen waarschijnlijk rechtstaan. In dat rumoer gaat het doek terug op. B.A. RON duwt en trekt aan een zware koffer)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : *(gaat zitten, doet zijn jas en zo aan, het is koud)* Weer geen loon! Door die betweterige tante kan ik vanavond m'n broekriem een gaatje verder aanspannen. Hier gaan we dan. *(de broekriem aanspannen)* Smakelijk eten, Ronnetje. *(spel)* Olala, wat heeft dat gemaakt. Nouvelle cuisine, licht verteerbaar. Goediedag maître, het was me een waar genoegen. *(inpakken)* Oo, wat is het koud. Maar met zo'n gevulde maag kunnen we tegen een stootje. *(begint aan een dans om zich te warmen, Petra op)*

PETRA PAN : Zijn die bokkesprongen ook een onderdeel van uw theorieën?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Een gezonde geest in een gezond lichaam.

PETRA PAN : U mist ze alle twee!!

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Bent je altijd zo humeurig? Wat onaangenaam.

PETRA PAN : Alleen als m'n vingers van m'n handen vriezen.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Heb je geen handschoenen? Jas?

PETRA PAN : Hebben ze daar gehouden.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Bel aan. Vraag ze terug.

(Omdat ze te lang aarzelt wil B.A. RON zelf gaan, keert op z'n stappen terug en geeft haar eerst zijn mantel. Af. Een bel)

STEM : Wil je als de bliksem opsodemieteren! Landloper!

PETRA PAN : *(lachend)* Uw roem is van korte duur.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Waarom zou ik, genie onder de onwetenden, daarover treuren? Zij zijn arm van geest, niet ik.

PETRA PAN : U hebt ook een grote colmaat, zeg.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Ik vraag me af waarom ik nog tegen u praat. Ik ben een Münchhausen! Mijn voorvaderen vlogen naar de maan, ze vochten tegen de legers van de Sultan, speelden theater in Milaan, dansten met de Queen van Engeland, werden verliefd op Venus, reden op het ros Rosalinde, en bovenal zij waren van adel! En U, mevrouw?

PETRA PAN : Juffrouw...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Een detail.

PETRA PAN : En u beweert familie te zijn? Jammer voor hen!

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Wilt u me nu verontschuldigen, ik moet m'n laatste trein halen.

PETRA PAN : *(spottend)* Goede reis... professor.

(B.A. RON sleurt en trekt aan zijn zware koffer)

PETRA PAN : Denk je op die manier tijdig de trein te halen?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Mevrouw, geen moeite is mij te veel om zo snel mogelijk uit uw buurt te zijn.

PETRA PAN : Ten eerste. Voor de derde keer: het is juffrouw. En ten tweede voor de eerste keer: van dit dorpsplein tot het station is het vijftien minuten lopen. Aan deze slakkegang haal je hooguit de hoek van de straat.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Meer heb ik niet nodig.

PETRA PAN : Je moet geniaal zijn om dat te kunnen.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Dat ben ik!

(Petra neemt een afwachtende houding aan. B.A. RON sleurt nog wat verder)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Waar wacht u op?

PETRA PAN : Bewijzen.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Onmogelijk.

PETRA PAN : Ik dacht dat dat woord niet in je woordenschat voorkwam?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Het is uw schuld.

PETRA PAN : Bewijzen.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : U bent een stoorzender.

PETRA PAN : Radio Donna.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Ik bedoel, U hebt geen FANTASIE!!

(stilte)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Nou, daar hebt u niet van terug, wel?

PETRA PAN : Ik ga nu maar...

(Ze doet zijn jas uit en geeft hem die, ze kijken elkaar lang aan, dan gaat ze schoorvoetend weg. Petra kijkt nog even naar B.A. RON en wil dan haar weg vervolgen)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Hoe is je naam?

PETRA PAN : Petra.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Noem mij maar Ron. B punt A punt Ron zonder punt, is de volledige naam maar het bekt moeilijk.

PETRA PAN : Bekt moeilijk?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Praat niet zo makkelijk.

PETRA PAN : Hemeltje. Je bent een vreemde vogel. Héél even dacht ik dat je... Maar nee, dat zou te mooi geweest zijn. Dan ga ik maar...

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Waar wil je naar toe?

PETRA PAN : Naar huis.

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : *(droef omdat hij geen thuis heeft)*
Natuurlijk. Waar zou je anders naar toe gaan. *(zet zich op zijn koffer)* Nu, 't beste dan maar.

PETRA PAN : En je trein?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Als jij weg bent, heb ik die toch niet meer nodig. *(stilte)* Maar je gaat niet weg, juist? *(stilte, plots)* Rij je mee?

PETRA PAN : Rijden?

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Goed gehoord!

(B.A. RON haalt een stuur uit de koffer, plaatst dat vooraan. Gaat vervolgens à cheval op de koffer zitten, haalt een stofbril uit zijn jas.)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : En kom je nog?

(Ook Petra zet zich op de koffer -amazone- en slaakt een gil als plots een motor aanslaat en een rookpluim opstijgt)

B.A. RON MÜNCHHAUSEN : Hou je goed vast!!

(De motor maakt extra lawaai, Petra slaat de armen om zijn lenden, gilt. Nog meer rook en DONKERSLAG)